

BÁT CHÁNH ĐẠO

1. Giá trị của sự cầu nguyện lễ bái trong Phật Giáo khi đem ra so sánh với Bát Chánh Đạo.

Đạo Phật là đạo giải thoát, hay nói một cách giản dị và bình dân hơn đó là đạo Phật hướng dẫn cho con người cởi bỏ những phiền muộn, đau khổ trong cuộc đời, để từ đó có thể tìm được niềm an vui, chân hạnh phúc trong cuộc sống. Với mục đích tìm bình an, hạnh phúc đó; con người đã đến chùa để cầu nguyện lễ bái, thành tâm tin tưởng sẽ nhận được sự gia ân của chư Phật, chư Bồ tát ban đến cho mình. Nhưng sự suy nghĩ và những mong muốn đó có thể trở thành hiện thực không?

Câu trả lời sẽ là không, vì đức Phật đã dạy rằng mỗi con người đều tự quyết định cho số phận của mình, không phải do người khác hoặc Phật hay một thế lực siêu nhiên nào đó ban phát cho cả. Vì thế việc lễ bái, tán dương ca ngợi, cầu xin cũng không thể giúp cho người ta có được lợi lạc và tránh được tai họa, thoát được khổ đau và tìm được sự an lạc. Bởi lẽ, tất cả họa phúc, lành dữ, vinh nhục đều do nhân quả của chính người ấy tạo nên, do hành vi thiện ác và do sự cố gắng của bản thân mình quyết định.

Đức Phật là một bậc giác ngộ, Ngài đã nói: “Ta là Phật đã thành, các người là Phật sẽ thành”. Do trong mỗi chúng sinh đều có Phật tính, Ngài đã chỉ cho chúng ta con đường thành Phật bằng việc tu dưỡng nhân cách, trí tuệ; và mỗi người chúng ta phải tự dựa vào sự quyết tâm, dùng trí tuệ của mình để đi tìm con đường ấy.

Những việc lễ bái, cầu khẩn không giúp cho ta chạy trốn, thoát bỏ được những phiền não, khổ đau và cũng không đem đến những gì ta mong muốn mà tự bản thân mỗi người phải chuyển đổi thân tâm, cởi bỏ những sợi dây ràng buộc của tham ái. Chính chúng ta phải quyết định những niềm vui nỗi khổ của mình, nếu chỉ cầu khẩn, lễ bái mà có được hạnh phúc thì trên đời này từ lâu rồi đã chẳng còn ai phải chịu bất hạnh, khổ đau nữa.

Khi hiểu được điều đó, chúng ta đến chùa thắp hương, lễ bái là để tỏ lòng kính ngưỡng Đức Phật và các vị Bồ tát, thành tâm cầu nguyện chư Phật gia hộ cho thân tâm thanh tịnh, hồi hướng mà tu tâm dưỡng tính, làm trong sáng hơn nhân cách của bản thân khiến mình an vui, hạnh phúc.

Sự cầu nguyện, lễ bái trong Phật giáo là một phương pháp để thức tỉnh những năng lực bi, trí, dũng vốn tiềm ẩn trong chúng ta hơn là thỉnh cầu những năng lực từ bên ngoài nhờ vào sự kính sợ, sùng tín và lợi lộc thế gian hay thần thánh nào. Cầu nguyện của Phật giáo là một hình thức thiền, đó là một phương pháp tu sửa nội tâm. Một người Phật tử hiểu và thực hành Bát Chánh Đạo sẽ tạo cho mình cảm tưởng đang tôn kính quỳ trước mặt Đức Phật và nhờ đó phát sanh

nguồn cảm hứng thúc giục mình noi theo gương lành trong sạch của ả gài để phát triển hạnh lành, cảm nhận được sự bình an, vững chãi và hạnh phúc ngay trong đời sống thực tại; cho dù còn phải đối mặt với những khó khăn, chúng ta vẫn thấy rằng những khổđau rồi sẽđược dứt bỏ, sự an vui hạnh phúc không phải cầu khẩn ởđâu, thiên đường cực lạc không phải là một cảnh giới ở Tây phương nữa mà nó hiển hiện ngay nơi ta và chung quanh ta. Do đó thực hành Bát Chánh Đạo cho chúng ta thấy đây vừa là phương pháp tu tập vừa là một lối sống tốt đẹp. ả ó nằm ngoài đức tin, cầu nguyện, phụng thờ, cúng bái và lễ nghi. ả ó là con đường dẫn đến thực chứng chân lý cao cả, hoàn toàn hạnh phúc và bình an. Là một phương thức tu tập để hoàn thiện nhân cách, phẩm chất đạo đức tâm linh đầy trí tuệ. Tuy nhiên Phật giáo không đặt nặng vấn đề nghi thức bên ngoài mà chidơn giản, trong lành là được. ả ghi thức này chỉ nhằm thỏa mãn nhu cầu cần thiết cho những người còn nhận thức thấp kém vềđời sống tâm linh. ả ghi lễ này nếu biết áp dụng thì nó sẽdem lại một kết quảđể nuôi dưỡng đời sống tâm linh của mọi người. Còn nếu không biết mà chỉ làm theo một cách mơ hồ, mù quáng dễ dẫn chúng ta đi vào con đường cuồng tín, mê muội.

Do vậy, sự cầu nguyện và lễ bái trong Phật giáo chỉ có giá trị tuyệt đối khi chúng ta hiểu và thực hành đúng theo giáo lý Bát Chánh Đạo.

2. Chúng ta có thể hoán chuyển vị trí của Bát Chánh Đạo mà không cần phải sắp theo thứ tự từ 1 đến 8 như truyền thống xưa nay không? Tại sao?

Giáo lý Bát Chánh Đạo đã được đức Phật thuyết cho năm anh em ông Kiều Trần ả hư ngay sau khi ngài giác ngộ dưới cội cây bồ đề, nhờđó mà năm anh em ông Kiều Trần ả huedều liễu ngộ và chúng được đạo quả. Từđó cho đến nay, Bát Chánh Đạo vẫn luôn được coi là giáo lý căn bản để hướng dẫn con người thật sự tìm được an vui và hạnh phúc khi được thực hành một cách đúng đắn.

Bát Chánh Đạo đã được sắp xếp theo vị trí, từ chánh kiến, chánh tư duy, chánh ngữ, chánh nghiệp, chánh mạng, chánh tinh tấn, chánh niệm và sau cùng là chánh định. Thứ tự của Bát Chánh Đạo, không phải là kết quả của một sự sắp xếp vô lý hay vô tình, nhưng thứ tự này đã được xác định rõ qua sự cân nhắc hợp lý, chẳng hạn như trong một việc sơ khởi nào đó, chánh kiến và chánh tư duy đều cần phải có từ lúc bắt đầu để làm động lực đưa vào giới-định-tuệ. Chánh kiến quy định cho sự thực hành, chánh tư duy cung cấp khả năng phán đoán cho con đường. ả hưng cả hai đều không chấmdứt trong vai trò dự bị này. Vì khi tâm được sáng suốt nhờ sự tu tập sẽ nâng cao giới và định, tâm sẽđạt đến tốt đĩnh của chánh kiến và chánh tư duy, để có thể hợp thành sự tu tập thích hợp trong một trí tuệ sáng suốt hơn.

Chánh kiến là yếu tốđầu tiên của toàn bộ Bát Chánh Đạo, là sự chỉđạo cho toàn thể những nhân tố kia. Chánh kiến cho chúng ta hiểu được điểm khởi hành của chúng ta, nơi đi tới, và những địa danh liên tục đểđi qua trong bước tiến của cuộc hành trình. Cố gắng lao mình vào việc tu tập mà không có nền móng của chánh kiến là sự mạo hiểm đểđi tới thất bại vì cuộc hành trình không định hướng. Cũng giống như chúng ta muốn lái xe đi xuyên bang, từ tiểu bang ả orth Carolina đi qua California chẳng hạn. Điểm khởi đầu là từ ả orth Carolina, sau đó chúng ta đi ngang qua

Tennessee, rồi đến Missouri, qua Kansas, Colorado, Utah, ả evada và tới đích sau cùng là California. Tức là chúng ta phải có một ý niệm tổng quát về cuộc hành trình để có thể sửa soạn cho một chuyến đi chu đáo, từ xe cộ cho tốt, tiền bạc đầy đủ, nơi nào cần dừng lại để nghỉ qua đêm, v.v... chứ không thể nào tự nhiên leo lên xe, lái xe rồi sẽ đến nơi. Cũng tương tự như vậy, chúng ta cần phải áp dụng cho sự thực hành trong Bát Chánh Đạo, mà đường này được bắt đầu trong khuôn khổ của sự hiểu biết do chánh kiến tạo thành.

Do sự hiểu biết chân chánh phát sanh những tư tưởng chân chánh, tư tưởng chân chánh dẫn đến hành động chân chánh biểu hiện bằng lời nói chân chánh, tạo nghiệp chân chánh và nuôi mạng chân chánh. Điều này cho thấy rằng chánh tư duy không phải là những suy tư riêng rẽ, độc lập, mà là suy tư bắt nguồn từ hiểu biết chân chánh và đưa đến hành động chân chánh. Tóm lại, giai đoạn đầu tiên của một người có chánh kiến là nhận ra con đường. Rồi từ đó, đặt chân lên con đường và nhờ chánh kiến soi đường chỉ lối sẽ tiến dần đến giác ngộ và sau cùng là giải thoát. Đây chính là mục đích ra đời của đạo Phật vậy.

Tóm lại, vị trí thứ tự của Bát Chánh Đạo không cần phải sắp xếp lại. Tuy nhiên, đạo Phật là đạo tự do, không bắt buộc chúng ta cần phải tuân theo thứ tự của Bát Chánh Đạo khi tu tập, mà tùy thuộc vào nhân duyên và sự hiểu biết của từng cá nhân một.

Trại sinh này đã thuyết phục được người đọc cho những lý luận của mình để trả lời cho 2 câu hỏi đã được đặt ra. Trong bài làm trại sinh này đã khéo léo nối kết ý tưởng thật chặt chẽ khi lý giải vấn đề. Very good job ! Điểm 96 / 100

